

Hiába

Érzem, hogy hiábavaló és fölösleges mindaz, amit cselekedek.
Kókadt kedvvel szólok önmagamhoz: »Nem, ez nem az igazi!»

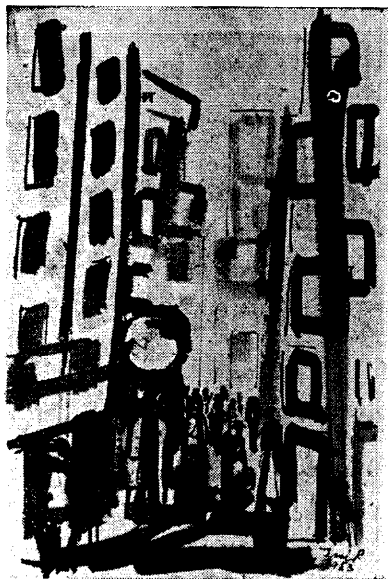
Járom az utcát és szánom a számtalan sietőt, akiket megbaboná-
zott önnön rohanásuk.

Mennyire ágrólszakadt az a vénember, aki a sarkon egy dinárért
méri a járókelők súlyát s azt hiszi, hasznos munkát végez!

Mennyire nevetséges ez a szép, meztelenvállú asszony, aki úgy
viselkedik, mintha nem érezné férfitekintetek nyüzsgéseit fehér
nyakán!

Vagy: ebben a zavart délutáni sürgés-forgásban mennyire közö-
nyösnek látszik a munkás arcának komolysága, míg a teherautóról
kis söröshordókat görgöt le!

Ó, mi lenne az emberekkel, ha egyszerre minden leállana és csak
öt percre elöntené mindent a csönd?

Ha meztelen vagy

Szeretem, ha meztelen vagy
s csak a szégyen
halvány pírja
takar

Míg künn kosava
rohan
erkélyünk alatt,
kacagást
vagy sikolyt hordva szét,
Te elfordultál
a világtól
és izzó tekinteted rám meredt.

Csak a végtelen ég néz reánk
és nem tudjuk
és nem is gondolunk arra,
hogy melyik szélességi fokon
fejezzük be
az életünket.

Szeretem, ha meztelen vagy
s csak a szégyen
halvány pírja
takar.

*Sáfrány Imre rajza
és műfordítása.*